

Ali lahko homeopatija, tako blag terapevtski pristop, preživi in uspeva v svetu nasilja?

Ta kratek članek obravnava filozofsko vprašanje o mestu homeopatije v našem sodobnem svetu. Postavlja se vprašanje, ali lahko terapevtski sistem, tako miren, blag in nenasilen kot je homeopatija, preživi in raste v družbi, ki ima velikokrat prav nasprotno značilnosti.

Velik del sodobne družbe je bolj zainteresiran za hitre in impresivne ozdravitve, četudi lahko te prinesejo stranske učinke. Homeopatija ponuja rešitve s posebnim pristopom. Ta od homeopata zahteva dolge ure študije in obravnave primera, da bi našel pravilno osebno zdravilo, katerega cilj je doseči pozitivne rezultate, ki jih ta terapija lahko doseže pri globokih kroničnih boleznih.

Naslov tega članka je legitimno vprašanje, ki me muči že skoraj tri desetletja. Odgovor nanj pa je ključnega pomena zame in za moje študente, ki uporabljajo ta terapevtski pristop. Čeprav je bil terapevtski potencial homeopatije očiten že milijonom bolnikov in mnogim tisočem homeopatskih zdravnikov, nas kljub številnim ozdravitvam sicer neozdravljivih kroničnih primerov, objavljenih v medicinskih revijah, čaka še dolga pot, preden bo homeopatija postala posebna in priznana medicinska metoda zdravljenja. Ni pa jasno, ali bo homeopatija sploh kdaj lahko zavzela svoje mesto na področju splošne medicine.

Nenavaden paradoks je, da kljub dokazom, da klasična homeopatija lahko uspešno zdravi kronična stanja, za katera velja, da so za običajno medicino neozdravljiva, še vedno ostaja nedotakljiva tema za večino zdravstvenih avtoritet. Če bi v konvencionalni medicini iznašli zdravilo za prej neozdravljivo kronično stanje, bi takšno odkritje postalo naslovnica svetovnih novic. Poročila o ustreznih homeopatskih zdravilih pa spremlja popolna tišina! Poskušal sem razmišljati, kaj se je zgodilo s homeopatijo in zakaj se njenih neverjetnih učinkov ne ceni toliko, kot bi si zaslužili.

Homeopatija je terapevtski sistem, katerega cilj je ponovno vzpostaviti duševno, čustveno in telesno ravnovesje telesa. Gre za najbolj »miroljuben« terapevtski sistem, ki že dve stoletji obstaja z impresivnim

številom ozdravitev, vendar ves ta čas ostaja v ozadju. Poskus razlage tega paradoksa bom začel s primerom iz vsakodnevne klinične prakse.

Bolnik, ki je pod stresom, potr, negotov, razdražen in se slabo počuti, ki je pod vsakodnevnimi obremenitvami in trpi zaradi številnih fizičnih stisk in bolečin, poišče pomoč v homeopatiji. Homeopat bo preučil pogoje, ki so povzročili takšno neravnovesje. Včasih bo potreboval več ur za natančno preučitev primera in tako skušal najti pravo, osebno zdravilo, ki bi v tej osebi "naredilo re-set" ter mu omogočilo vrnitev v zdravo stanje. Po zaužitju takšnega zdravila se bolnikovo zdravje povrne s splošnim ravnovesjem in občutkom dobrega počutja.

Zaskrbljujoče je, kako dolgo lahko v sodobni družbi sploh traja to fizično, čustveno in duševno ravnovesje pri občutljivem bolniku, ko živi v svetu, ki je tako vesplošno pod vplivom nasilja in agresije? Kako dolgo lahko imunski sistem - notranja obramba organizma - ostane v ravnovesju sredi onesnažene atmosfere s hrano, polno s kemikalij, poleg tega pa živi v vrtincu brezobzirne konkurence in agresije, ki je tako razširjena v družbi? Izkušnje so pokazale, da obnovljeno ravnovesje ne bo trajalo dolgo: pod takšnimi stresi se bo občutljivi bolnik spet začel slabo počutiti. Težava je v tem, da je organizem po vrnitvi v uravnoteženo stanje veliko bolj občutljiv na stres kot dolgotrajno ogrožen organizem, ki ni bil uravnovešen.

V mnogih primerih se bolnik ne bo vrnil k homeopatiji, saj misli, da bi morala biti ozdravitev trajna. V resnici pa se morajo pacienti, ki živijo v sodobni družbi, soočiti s številnimi ovirami za svoje zdravje. Sodobna družba, ki smo jo ustvarili, spodbuja ljudi k vse večji agresiji. Kopičenje materialnih dobrin ima prednost pred vsem drugim, tudi če je za to potrebno nečloveško obnašanje, ki je postalo že običajna praksa. Meritokracija je že dolgo nazaj izginila iz kolektivne zavesti, medtem ko je merjenje moči v vseh oblikah splošno sprejeta družbena norma. Vsa ta stanja ustvarjajo ovire za zdravje in zaradi naraščajočega neravnovesja se začnejo pojavljati tesnobe, fobije in depresije.

Tisti posamezniki, ki iščejo in spodbujajo duhovni napredek zase in za celotno družbo in nočejo ogrožati lastne vesti in etike, danes veljajo za

šibko manjšino. Le manjše število takih posameznikov lahko srečamo v različnih skupinah - na primer med znanstveniki, umetniki, homeopati, socialnimi delavci, verskimi ali duhovnimi iskalci. Vendar večina takih ljudi bodisi ostaja na obrobju zaradi svojega mirnega temperamenta, bodisi so zaradi neprestanega boja izčrpani, saj je večina družbe tako prežeta z nasiljem in korupcijo, da skoraj avtomatično izničijo vsa prizadevanja za spremembe majhnih skupin, ki iščejo mir in pravičnost. Pa vendar si prav te skupine ljudi zaslužijo homeopatsko obravnavo in znajo ceniti oskrbo, ki jo nudi ta mirna terapija. Čeprav so stebri družbe, se ti ljudje počutijo nemočne in ne morejo doseči uveljavitve tega sistema, ki jim je tako dobro in učinkovito služil.

V današnjem svetu prevladuje nasilje v vseh oblikah - med državami, med narodi, med terorističnimi skupinami. Vsak, ki ima kakršno koli moč, se znaša nad ranljivimi skupinami. Zanimivo opazovati, kako je tudi konvencionalna medicina s svojim splošno invazivnim pristopom zelo podobna miselnosti današnje družbe in zato prevladuje v sodobnem zdravstvenem sektorju. Če se vrnemo k izvirnemu vprašanju tega članka: ali je v takšni družbi možno, da homeopatija - nenasilni terapevtski sistem, ki poskuša povrniti notranji mir in ravnovesje - preživi in uspeva?

Če se ne bodo sposobni ti ljudje, še posebej tisti, ki so najbolj dojemljivi, sposobni zoperstaviti splošnim trendom korupcije in agresije, bodo zelo težko ohranili svoje duševno čustveno ravnovesje. Življenje v okoljih, kjer prevladujejo korupcija in lastni interesi, lahko tudi občutljive ljudi zaradi lastnega preživetja privede do izgube vesti in lastne etike. Takšno obnašanje jih pahne v bolezen že na samem začetku njihovih prizadevanj. Zato je v takšnih pogojih tem krhkim osebam težko ohraniti svoje zdravje in dolgo ostati v stanju dobrega počutja, tudi pod najboljšo homeopatsko oskrbo.

Povsem logično lahko sklepamo, da homeopatija ni terapevtski pristop, ki je primeren za sodobno "razvito" družbo, da ga v našem sodobnem svetu nikoli ne bomo širom izvajali in da ga medicinske šole nikoli ne bodo zares sprejele - razen nekaj avantgardnih zdravstvenih ustanov, ki imajo vizionarsko vodstvo. Zato sem vedno trdil, da se konvencionalna

medicina v razvitem svetu ne bi smela bati, da bo homeopatija kdaj vdrla v njen prostor.

Homeopatija si je zaslužila odobravanje predvsem s strani tistih redkih izvajalcev z visokimi ideali, ki še vedno verjamejo v svobodno in pravično družbo (idealno družbo). Takšni ljudje se dolgo razvijajo in to potem, ko so tudi sami šli skozi veliko trpljenja. Ta blaga oblika zdravniške prakse ne bo imela mesta za razcvet tudi v jutrišnjem svetu, če in dokler dnevi nenehnega napada na moralne vrednote ne bodo postali preteklost. Pa se bo to kdaj zgodilo?

Moj občutek je takšen: tudi če bi se jutri na svetu pojavil prerok z izjemnimi lastnostmi in nadnaravno močjo, ki bi množično pomagal odpravljati nasilje in korupcijo ter se trudil uresničiti mir in pravičnost na zemlji, kaj bi bil najverjetnejši scenarij? Naša sodobna družba bi preroka ubila.

George Vithoulkas